

meget korte Tid, der er til Raadighed, skulde kunne naa til Ende med disse Forhandlinger.

Ministeren talte om, at der med Hensyn til denne Overenskomst havde lydt Røster om, at naar den var prøvet, og der viste sig Mangler, skulde man være villig til at gaa i Gang med at rette dem. Det er fuldkommen rigtigt, det vil jeg være den sidste til at bestride. Det blev ogsaa udtrykkelig fremhævet i Landstinget, at man ikke fandt, at dette Valgsystem havde Udsigt til at kunne bruges, og derfor vilde man prøve at komme over paa et helt andet System. Men man tænkte sig Systemet ordentlig prøvet, baade een og flere Gange, og man var ganske klar over, at det vilde volde stor Vanskelighed her paa Rigsdagen at blive enig om de forskellige Spørgsmaal, der rejser sig.

Den højtærede Minister talte om, at der var jo Tid, Freden var ikke sluttet endnu, Protokolleringen havde ikke fundet Sted. I bedste Fald vil der gaa et Par Maaneder, sagde han, inden Sønderjyderne vil være rede til at træde ind i den danske Rigsdag. Men hvad skal vi naa i Løbet af det Par Maaneder, hvori dog en mulig beskedene Juleferie falder? Vi skal efter Ministerens Tanke naa at blive enige om en Valglov, vi skal have Valg, og saa skal vi atter have Rigsdagsarbejde, inden vi er rede til at tage det endelige Valg, Genforeringsvalget, hvor Sønderjyderne skulde være med. Naar Ministeren ser paa de Valgfrister, der skal til efter Valgloven, tror jeg, han vil komme til det Resultat, at der kunde blive en meget kort Tid til at blive enig om det Forslag, herforeligger. Netop derfor er der Vægt i den Betragtning, vi fremhæver: Lad os hurtigt gøre os klare baade til at faa Valg og til at faa Sønderjyderne med.

Jeg synes, at Ministerens Udtalelser her om det Par Maaneder bekræftede, hvad jeg i saa Henseende havde sagt. Den højtærede Minister talte om, at Freden var ikke sluttet, og Krigens Eftervirkninger var ikke forbi. Nej, men hvis vi ikke skulde have Valg her i Landet, før Ministeren vilde erklære, at Krigens Eftervirkninger var forbi, tør jeg nok holde noget paa, at saa blev det ikke, før Perioden udløb, og man altsaa var nødt til at gennemføre et Valg. Jeg vil ogsaa sige til Ministeren, at naar der virkelig skulde være nogen Alvor i den Tale, at man maatte have et Valglovsgennemsyn, før man gik til Valg, havde det været Ministerens ganske simple Pligt at forelægge et Forslag straks

efter Valget i sin Tid, saadan at der var rigelig Tid til at drøfte alle de forskellige Synsmaader. Og hvis Ministeren vilde sige, at han synes ikke, Tidspunktet da var kommet til at fremsætte et Forslag, kunde han straks efter Valget have fremkaldt den Forhandling mellem Partierne og de Overvejelser og Undersøgelser, som vi alle sammen ved er i høj Grad tiltrængte, inden man træffer en Afgørelse, ved at forhandle med Partierne om Nedsættelse af en Kommission — den ærede Minister vilde jo ikke høre til dem, der ikke mente, at en Kommission i givet Tilfælde kunde udrette noget.

Dernæst talte den højtærede Minister om „Stregen“, og han sagde i den Forbindelse, at det var noget, Venstre holdt paa, fordi det gav Venstre Fordel. Det var i det hele taget en Argumentation, Ministeren hyppig anvendte, naar der var noget, han ikke kunde bringe praktiske og sagige Argumenter imod, saa sagde han, at det gav Venstre en Fordel efter hans Udregning, og derfor var det noget, Venstre holdt paa. Men den højtærede Minister kommer nu galt af Sted med den Tale. Han har nemlig tidligere udtalt sig om dette Spørgsmaal; ved den tidligere Forhandling af denne Sag her i Folketinget udtalte den højtærede Minister udtrykkelig, at han var meget forhandlingsvenlig med Hensyn til en Ordning af dette Spørgsmaal. Han indsaa aabenbart allerede den Gang, at der i saa Henseende var Skavanker ved det Forslag, som han oprindeligt havde fremsat. Og i Landstinget, da Ordningen blev angrebet, fremhævede Ministeren udtrykkelig, at det var Metoden; det var Systemet, at der skulde være Valg i disse 3 Omraader, sagde Ministeren, det var netop rigtigt, som det ærede Medlem, der talte som Ordfører for Venstre i Landstinget, havde fremhævet, at det hørte med til Metoden, Systemet. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse læse lidt op af Forhandlingerne i Landstinget, hvorved det tydeligt fremgaar, at Ministeren indsaa, at det var nødvendigt paa den ene eller paa den anden Maade at faa Bestemmelser, der gjorde, at Vælgerne kunde blive repræsenteret, hvor de stemte, og hvor de boede. Ministeren siger — Udtalelsen findes i Landstingstidenden for 1914—15 Sp. 1267—: „Men saaledes som Forholdene efterhaanden udviklede sig, indtraf jo dette, at naar et Parti havde opnaaet en stor Styrke i en Kreds, kunde det efterhaanden blive temmelig frugtesløst at arbejde i den for dem, der stod i Modsetning til dette store Parti. Den ærede Ordfører“ — det var Udvalgets Ord-